

Poezia unui epigon

Adina Speranta

Te-au sfârtecat pe tine, o, dulce alinare,
Tu, raza de lumină ascunsă-n răsărit,
Mi-e gândul o revoltă ce strigă: Răzbunare!
Cuvântul îmi e spadă-n războiul ce-am pornit.

Îmi pun chezașă viața că-n aspra încleștare
Voi presăra doar miere și florile de mirt
În versul tău cel gingaș și fără-asemănare.
Prin tine, poezie, dușmanii îi desfid!

Mulți te-au ales drept scutul sub care se ascunde
Întreaga lor năpastă de-a fi oricum prea mici
Și au pornit la luptă cu vorbe furibunde,
Dar răgetul de fiară e scos doar de novici.

Pun mâna pe o piatră s-arunc în gloata care
Se lăfăie semeață pe-un tron de epigon,
Dar mâna îmi coboară când iată, mi se pare,
Că-ntreaga adunare se zbate în nămol.

Și-au pus blazon în frunte din versurile fade,
Cuvinte înșirate, lipsite de-nțeleș,
Dar strigă-n gura mare că poezia-i arde
Când demonii în noapte în cale le tot ies.

Privirea lor senină ascunde răutatea
Iar zâmbetul e plaga disprețului uman,
Ei preaslăvesc frumosul și virtuozitatea,
Dar sufletul se plimbă prin poezii în van!

*

Iertați-mi că durerea în mine se revarsă
Când lovituri amare zdrobesc ce-i poezie.
Mă lupt cu mine însămi pe o hârtie arsă
De lacrima revoltei în care mă simt vie!

23.08.2016